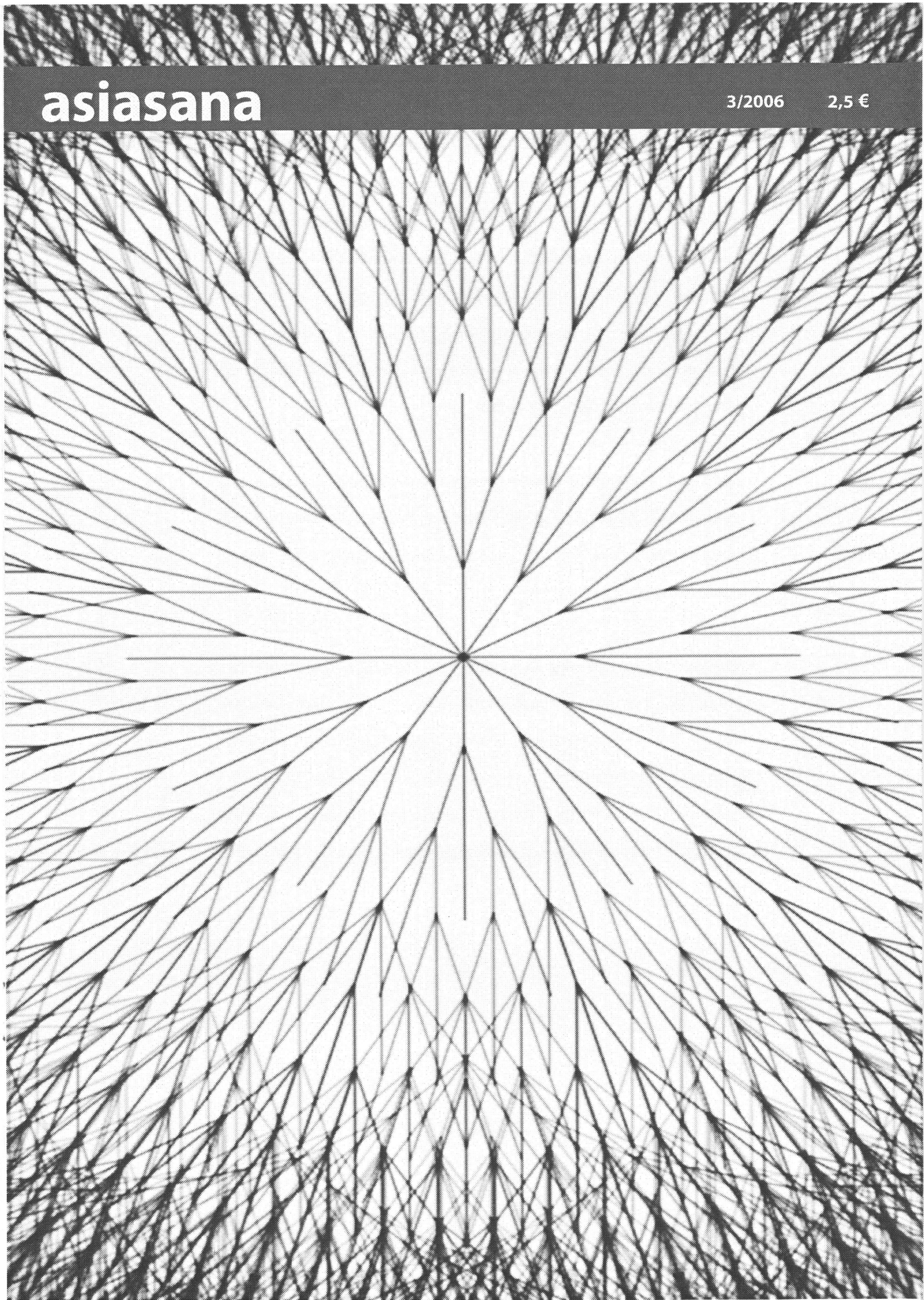
asiasana 3/2006 2,5 €

Äksöniä on piisannut. Kestitilaisuuksia on ollut kovasti paljon ja virallisempaakin tapahtumaa on syksyn varrella kumuloitunut. Oululaiset opiskelijatoverit on ehditty kutsua kylään ja kutsu siirtää tulevalle lukukaudelle. Ensi vuonna meille pyrkiville on saatu lisää lukemista pääsykokeita varten ja entiseen Tsekkoslovakiaan on päätetty BOBCATSSSiin lähteä neljännessadan opiskelijan voimin. Kokoontumisvapauttakin on käytetty, eikä virkavaltakaan tohtinut isänmaan toivojen tielle asettua.

Loppuvuoden mielenkiintoisimpana kysymyksenä on ottaako vai eikö ottaa - nimittäin järjestelyvastuu BOBCATSSSista vuonna 2009. Alustavan selvityksen mukaan vailla ollaan enää järjestömme sisäistä tahtoa, jota toivottavasti jouluun mennessä löytyy.

Kohta sitten onkin taas alkulukuvuoden viimeisten opintopuristusten aika, ja pikku hiljaa myös pikkujouluajat yllättävät pikkujouluajat. UDK:n versiossa voi päätyä UDK:n virkamieheksi UDK:n virkamiehen paikalle. Eikä mahdotonta liene vaihteeksi järjestettävistä laitoksen pikkujouluista (aplodit!) innostuneena virallisemmankaan kalifaatin leipiin eksyminen. Molempiin menovinkkeihin on riskeistä huolimatta syytä suhtautua asiaankuuluvalla hartaudella.

Tässä numerossa

Puheenjohtajan palsta 4

Ääniä eetterissä 7

Työelämää 8

Kirjastot ja politiikka 11

Nouse jo! 14

Halloween 16

asiasana

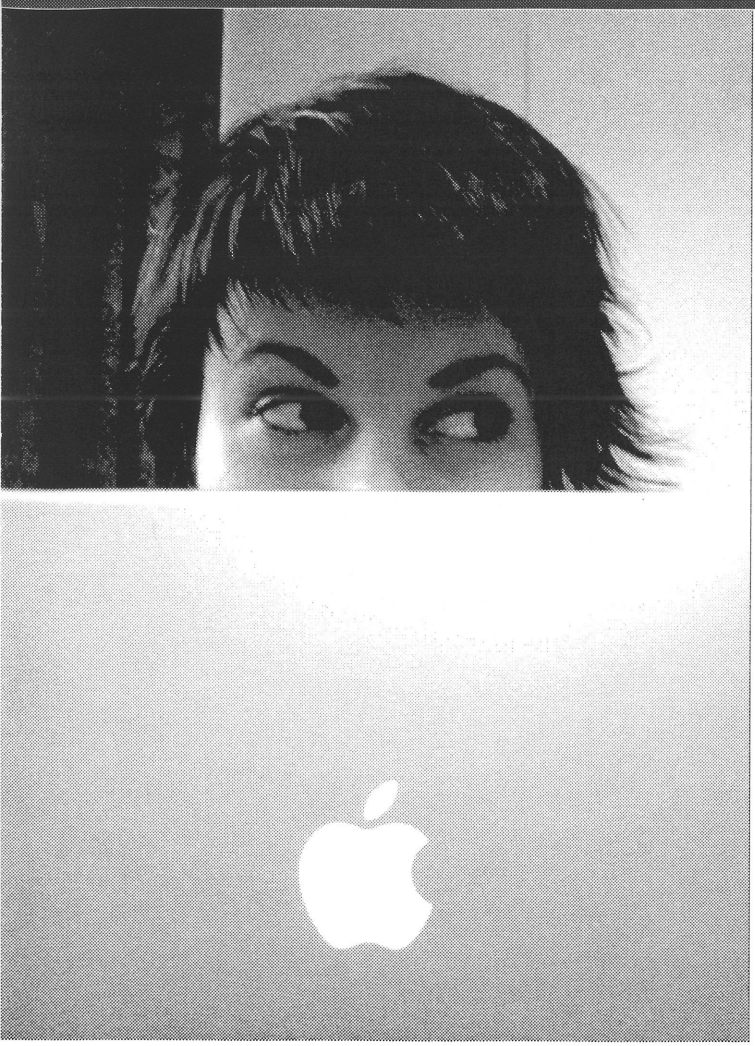
Julkaisija
Tampereen yliopiston informaatiotutkimuksen opiskelijat - UDK ry

Vastaava toimittaja Mikko Niemi
Taitto Matti Lassila
Postitus Henna Hydén

Tilaushinnat
15e/vuosi (4 numeroa)
opiskelijat 8e/vuosi

ISSN 0356-0139
32. vuosikerta
Painopaikka Juvenes Print

Tilaukset ja yhteydenotot
UDK ry/Asiasana
c/o
Informaatiotutkimuksen laitos
33014 Tampereen yliopisto
asiasana@uta.fi

Epilogi

Luon jo haikeita silmäyksiä hyllyssämme keikkuvaan puhismonumenttiin. Vaikka sinertävän kuparihtava savimalja onkin melkoisen vaatimaton ja pelkkä kiertopalkinto, sen tunnearvo on ehtinyt kohota vuoden sisällä aivan uskomattomaksi. Pystin rahallisesta arvosta minulla ei ole hajuakaan, joten olen varautunut siihen, että se on jotakin Ming-vaasiin verrattavaa.

Kesällä muuttaessa kuljetin statussymbolini varmuuden vuoksi omakätisesti ja yksittäiskuljetuksena Hervannasta Kissanmaalle. Hyvä niin, sillä suhteemme kantava osapuoli onnistui tiputtamaan arvoesinemuuttolaatikon, jossa sattui olemaan suurin aaltomaljakkoni sekä Marimekon Unikko-kahvikupit. Onneksi tuossa äksidentissä ei kuitenkaan palanut juurikaan muuta kuin rahaa ja päreet.

Haikeuskohtauksista huolimatta, ihan vielä ei ole aika luovuttaa puhistelua. Itseasiassa jäljellä on varmaankin pahin ponnistus, tunnetusti kun jätän kaiken aina viimetippaan. Vuosi pitäisi jollain keinolla saada kunniallisesti pakettiin ja uudistunut puhismappikin siirrettyä etiäpäin. Marraskuu on varmaankin ollut UDK:n historian vauhdikkain. Tapahtumavapaita viikkoja ei ole ollut kaiketi ollenkaan. Pikkujoulujen viettokin jatkuu tänä vuonna ihan viimeiselle opiskeluviikolle asti, jolloin vihdoin voimme päättää hektisen vuoden laitoksen ja opiskelijoiden yhteisissä tonttuiluissa.

Kun katson syksyä taaksepäin, voin vain huokaista, että tähän asti on jo päästy. Ensi maaliskuussa syntyvän uuden asukkimme johdosta olen pystynyt toimimaan ehkä suunnilleen 20% teholla lähes kaikessa, vaikka hoidettavia asioita on "aikapommin" vuoksi noin 150% normaaliin verrattuna. Onneksi naisille on sentään luotu niin tehokkaat hormonit, ettei epätoivo kovin usein ehdi yllättää yleisestä sekasorrosta huolimatta. Ja onhan näitä epätoivokohtauksia varten kaiken lisäksi luotu miehet!

Voinpahan kerrankin taas sanoa, että on onni, että naisten palkkaus työelämässä on hieman huonompi kuin miesten – sen varjolla voi hyvällä omalla tunnolla olla tehoton ja ottaa lomaa tasan niin paljon kuin perheen hyvinvointi vaatii. Aikaisemmin minulla ei ollut perusteita iänikuisia 80 centiä-valituksia vastaan. Nyt on. Voisin antaa vaikka koko tulevaisuuden palkkani siitä onnesta, minkä maha-asukkini saa aikaan.

Tämä hypetys ei poista sitä tosiseikkaa, että ajaudun lähes päivittäin ristiriitaan valintojeni kanssa. Itseasiassa olen kierinyt itsesäälissä ja on kerran jos toisenkin tullut mietittyä, olisiko oman "uran" edistäminen ollut kuitenkin järkevämpi suunnitelma kuin lapsen pullauttaminen maailmaan. Yhtäkkiä kaikki arkiset opiskelukuviot ovat alkaneet tuntua upeilta: Joka kerta luennolla tulee mietittyä, kuinka mukavaa niillä käyminen onkaan. Tämä ajatus tuntuu kummalliselta, kun pääsääntöisesti luennot kuitenkin ovat perinteisen tylsiä ja puuduttavia. (Paitsi jos saa käyttää Linnan ihanaa wlania!)

Infon laitos on puolestaan paikoista mahtavin. Siellä tulee käytyä nykyisin ihan vain huvikseenkin katsomassa lokerikkoja ja hypistelemässä luentomonisteita. Kuljeskelen paikasta toiseen, nautin yliopiston ilmapiiristä, selailen marjapuurokirjaa laitoksen aulan sohvalla, käytän yliopiston tietokoneita (joita olen mäkkikäyttäjänä aina enemmän tai vähemmän vieroksunut), luen Helsingin Sanomia Päätalon aulassa, tarkkailen muita opiskelijoita ja olen jopa suunnitellut Tampereen yliopisto -huppparin ostamista. Niin, ne hormonit. Ja luopumisen tuska.

En voi kuvitella itseäni tuossa maailmassa enää itsenäisenä opiskelijatyttönä vaan minusta on tulossa se säälittävä hippi-yh-äiti, joka saapuu vaunujen, kauheiden kantamusten ja rääkyvän vauvan kanssa pilaamaan muiden yliopistotunnelman. Silloin olen väsynyt, kulahtanut, enkä ole käynyt suihkussa viikkoon. Hyi.

Tosiaan, ensimmäinen vastaanotto yliopistolla raskauteeni oli "Voi ei, nythän sun elämä menee ihan pilalle!". Ennen tuota kommenttia en ollut edes hoksannut konkreettisesti ajatella, että elämä voisi mennä sillä tavoin pilalle. Sittemmin olen keksinyt monia asioita,

jotka voisivat tuntua pilaantumiselta, jos vielä pystyisi ajattelemaan niin kuin viitisen kuukautta sitten.

Suurin huoleni on ollut, että joudun luopumaan puheenjohtajuudesta. Muistan, että kirjoitin päiväkirjaan lukiossa, että toimin ainejärjestössä kaksi vuotta puheenjohtajana. Toisella kaudella voisin näin korjata virheeni ja tehdä kaikesta entistä tehokkaampaa. Koska puolet kaudesta olen myös kuvitellut jatkavani toisenkin vuoden, en ole henkisesti onnistunut vielä orientoitumaan tuon pystin poismuuttamiseen. Tekisi mieli pidellä siitä kiinni kynsin ja hampain, sillä tämä on ollut ainutlaatuinen kokemus elämässä, jonka kautta on saanut roppakaupalla tietoa alastamme. Olen saanut luoda kontakteja alamme ammattilaisiin sekä nähdä asiat huomattavasti laajemmasta näkökulmasta kuin tavallinen riviopiskelija.

Vaikka opintopisteitä on kertynyt tasan sen verran, että sain juuri viedä Kelaan avoimen esseevastauksen ja tuhat liitettä teemalla "Edistymättömät opintoni", koen että olen oppinut tänä vuonna enemmän kuin koskaan. Siksi haluankin taas kerran muistuttaa kaikkia opiskelijapalleroisia, että harkitkaa edes ainejärjestötoimintaa! Tätä kautta todellakin saa irti jotain, mitä ei kovin monesta muusta paikasta saa. Ihan tosissaan ajatellen, onhan se totta, että tämä on pienen sisäpiirin melkoisen turhaa leikkimistä. Tulevaisuutta ajatellen tämä leikkiminen antaa kuitenkin sellaisia työkaluja, ettei paremmista väliä. Nykyhetken huvit näkyvät tietenkin parhaiten bile- ja tapahtumatarjonnassa, jossa UDK ei todellakaan häviä hieman suuremmillekaan ainejärjestöille.

Näitä pohtien ja uusia tilanteita sulatellen alan hiljalleen paneutua vuosikertomuksen ja ensivuoden toimintasuunnitelman laatimiseen. Onnellista loppuvuotta ja uuden vuoden alkua udk:laisille ja samoin tein hyvät jatkot! Onnenkopautus myös pian valittavalle uudelle puhikselle! Palailen ehkä sitten... joskus vuonna 2010, kun olen ehtinyt pilaamaan elämäni ensin toden teolla. Tosin silloin voisin yrittää paneutua ennemmän siihen oikeaan opiskeluun ja suorittamiseen.

Noora Kannisto

puheenjohtaja evp.

Ääniä Eetterissä

A Librarian's 2.0 Manifesto

I will recognize that the universe of information culture is changing fast and that libraries need to respond positively to these changes to provide resources and services that users need and want.

I will educate myself about the information culture of my users and look for ways to incorporate what I learn into library services.

I will not be defensive about my library, but will look clearly at its situation and make an honest assessment about what can be accomplished.

I will become an active participant in moving my library forward.

I will recognize that libraries change slowly, and will work with my colleagues to expedite our responsiveness to change.

I will be courageous about proposing new services and new ways of providing services, even though some of my colleagues will be resistant.

I will enjoy the excitement and fun of positive change and will convey this to colleagues and users.

I will let go of previous practices if there is a better way to do things now, even if these practices once seemed so great.

I will take an experimental approach to change and be willing to make mistakes.

I will not wait until something is perfect before I release it, and I'll modify it based on user feedback.

I will not fear Google or related services, but rather will take advantage of these services to benefit users while also providing excellent library services that users need.

I will avoid requiring users to see things in librarians' terms but rather will shape services to reflect users' preferences and expectations.

I will be willing to go where users are, both online and in physical spaces, to practice my profession.

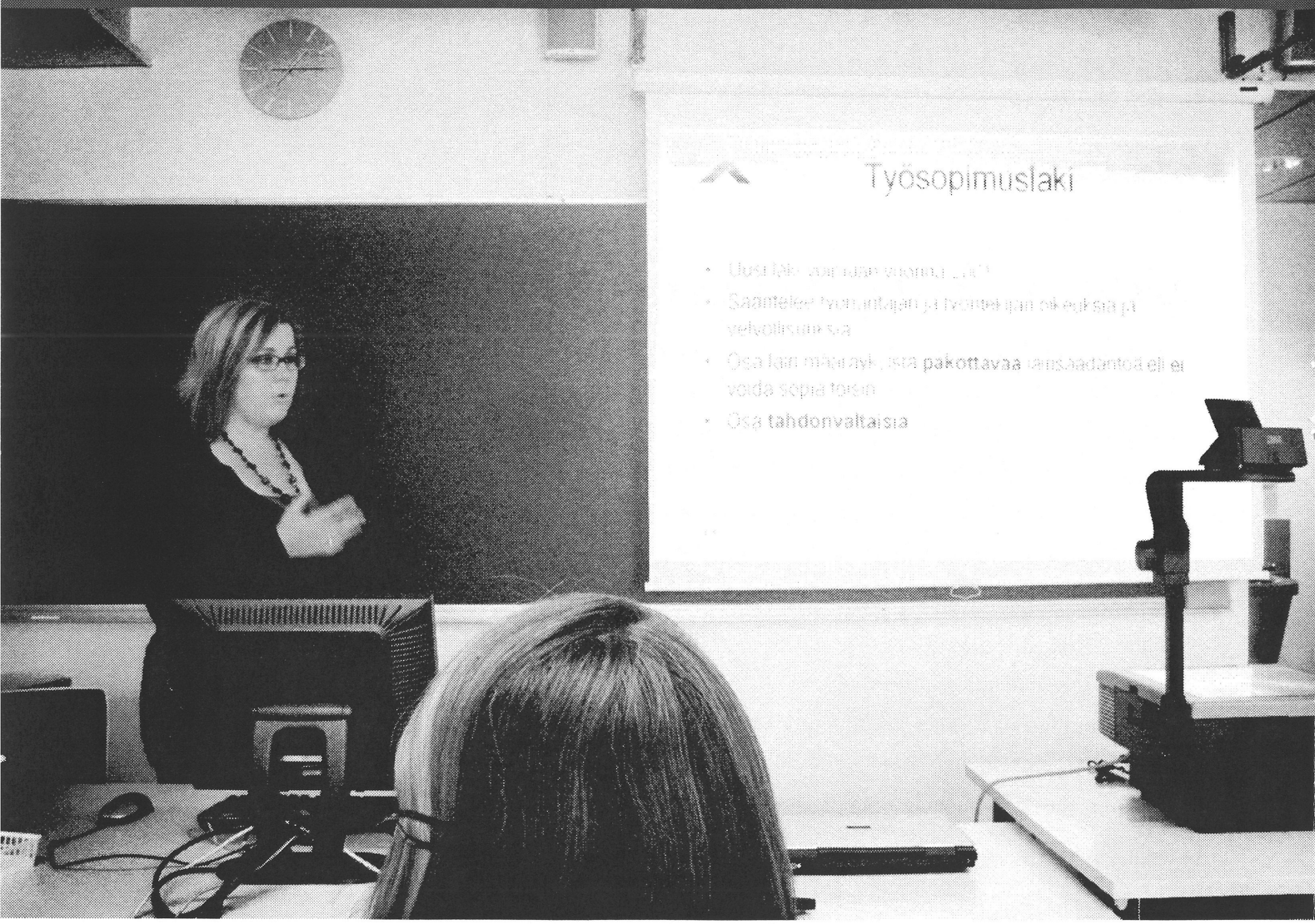
I will create open Web sites that allow users to join with librarians to contribute content in order to enhance their learning experience and provide assistance to their peers.

I will lobby for an open catalog that provides personalized, interactive features that users expect in online information environments.

I will encourage my library's administration to blog.

I will validate, through my actions, librarians' vital and relevant professional role in any type of information culture that evolves.

http://liblogs.albany.edu/library20/2006/11/a_librarians_20_manifesto.html

Aimo annos työelämän tietoutta

Kari Lindstedt

Tiistaina 13.9. Pinnin A:n luentosaliin kerääntyi kiitettävä määrä informaatiotutkimuksen opiskelijoita kuuntelemaan tietoa työelämästä. Luentosali oli juuri riittävän suuri, jotta kaikki n. 30 opiskelijaa mahtuivat paikalle.Tilaisuuden järjestivät Akavan Erityisalat ja Kuntien asiantuntijat –Kumula ry yhdessä informaatiotutkimuksen laitoksen kanssa.

Tilaisuuden avasi laitoksemme johtaja Eero Sormunen, joka pohti lyhyesti sitä, että laitoksen näkökulmanahan on huolehtia siitä, että laitoksen koulutus tarjoaa eväitä työelämään. Aamuluennolla Pertti Vakkari ehtikin jo kertoa mielipiteensä siitä, että meidän laitoksen opetus on melko käytännönläheistä, vaikka mm. Vesa Suominen on Kirjastolehden verkkokeskustelussa kritisoinut informaatiotutkimuksen antamia valmiuksia käytännön kirjastotyöhön heikoiksi.

Valaisua työmarkkinakentästä ja alamme ammatti-järjestöstä kuntapuolella

Koulutuspolitiikaa ei kuitenkaan Työelämäpäivän aikana pohdittu, vaan opiskelijoiden yhteyshenkilö Outi Koivisto Kumulasta ja asiamies Jaakko Korpisaari Akavan Erityisaloista kertoivat valaisevia tietoja mm. kyseisistä järjestöistä, edunvalvonnasta, työsopimuksen teosta, kirjastoalan palkkauksesta ja työttömyysturvasta. Paikalla oli myös Hanne Niemistö Kumulasta, joka mm. vastaili kysymyksiimme.

Outi Koivisto aloitti oman osuutensa kertomalla lyhyesti työmarkkinakentän toimijoista ja siitä, miten Kumula ja Akavan Erityisalat sinne sijoittuvat. Kuntien asiantuntijat – Kumula ry on akavalainen kunta-alan ammattijärjestö, joka kuuluu Akavan Erityisaloihin, joka taas luonnollisesti kuuluu keskusjärjestö Akavaan. Kumula ry on tarkoitettu kuntasektorilla työskenteleville korkeakoulutetuille, jotka toimivat johto- tai asiantuntijatehtävissä. Kumula ottaa myös opiskelijajäseniä, jotka opiskelevat jäsenhankinta-alaa. Päätoimisten opiskelijoiden jäsenyys on ilmainen, kun taas työssäkäyvät maksavat jäsenmaksuna 1,1% bruttopalkastaan. Kumulan jäsenissä suosituimpia tehtävänimikkeitä edustavat nimenomaan kirjastoalan tehtävät eli kirjastonhoitajat, kirjastonjohtajat, osastonjohtajat ja informaatikot.

Miksi sitten Kumulaan kannattaisi liittyä? Outi Koivisto tähdensi, että kuuluessa liittoon et ole yksin työnantajan vastapuolella, vaan kuulut ryhmään, jolla on enemmän vaikutusvaltaa ja missä sinun etujasi ajetaan. Tämän lisäksi liitto tarjoaa paljonkin erilaisia konkreettisia jäsenetuja kuten neuvontaa, lakimiesapua, koulutustilaisuuksia ja työttömyyskassan työttömyysturvan.

Entä jos työttömyys yllättää?

Kirjastoalallahan on melko hyvä työllisyystilanne ja jatkossa tilanne tuskin huononee, kun suuret ikäluokat jäävät eläkkeelle. Jaakko Korpisaaren mukaan vaikka työllisyydessä ei ole suurempia ongelmia, niin pieni ongelma on, se ettei aina työllistytä oikein ja eikä saada koulutusta vastaavaa työtä, mikä käsittääkseni tarkoittaa sitä että esim. kandidaadit ja maisterit työskentelevät myös kirjastovirkailijoiden ja kirjastosihteereiden työtehtävissä. Ammattijärjestöön ja/tai työttömyyskassaan kuuluminen antaa turvallisuudentunteen mahdollisen työttömyyden varalle. Kumulassa / Akavan Erityisaloilla ansiosidonnaisen työttömyyspäivärahan ehtoina ovat kymmenen kuukauden jäsenyysehto sekä 43:n viikon työssäoloehto (väh. 18h/vko).

Rahaa kuin rosvopäälliköllä

Korpisaari valaisi myös hyvin kirjastoalan palkkatilannetta kuntapuolella, mikä varmasti kiinnosti paikalla olevia opiskelijoita. Korpisaarella on myös omakohtaista kokemusta asiasta, koska hän on toiminut Kuopiossa kirjastonhoitajana ja siirtynyt sieltä pääluottamusmiehen hommien kautta Akavan Erityisaloihin asiamieheksi. Tällä hetkellä kirjastonhoitajien tehtäväkohtainen keskiansio on 1852 euroa ja kokonaisansio 2045 euroa. Kuitenkin on mielestäni hyvä muistaa, että merkittävä osa kirjastonhoitajista työskentelee vastaavissa tehtävissä osastonhoitajien nimikkeillä ja heillä palkka on hieman parempi (kuten myös vaatimukset kovemmat).

Julkisella sektorilla palkkaus on pitkälle säännöstel-

työ, muttei kuitenkaan täysin joustamatonta. Vähimmäispalkat eri tehtäviin on määritelty, mutta on myös mahdollista saada enemmän palkkaa. Kuntasektorilla tehtäväkohtainen palkka muodostuu vähimmäisperuspalkasta ja mahdollisesta tehtävän vaativuuden perusteella mäyräytyvästä lisästä. Tehtäväkohtaisen palkan lisäksi voi saada henkilökohtaista palkkaa, jota taas saa kokemuksen (vuosisidonnainen osa) ja harkinnanvaraisen lisän perusteella. Valtiolla harkinnanvaraisella palkalla on isompi merkitys kuin kuntasektorilla.

Jaakko Korpisaaren mukaan omaan palkkaan voi ja kannattaa vaikuttaa. Vähimmäispalkkaukseen ei kannata välttämättä tyytyä, vaan vähimmäispalkan lisäksi voi (ainakin yrittää) vaatia lisää joko tehtäväkohtaiseen tai henkilökohtaiseen palkkaan. Vaatimukset kannattaa asettaa hieman yläkanttiin niin, että on voi hieman tinkiä, muttei kuitenkaan kannata liioitella. Kumulahan tarjoaa palkkaneuvontaa jäsenilleen, mikä helpottaa palkkatoiveen muodostamisessa.

Työsopimuksen teossa kannattaa olla tarkkana

Tilaisuuden lopuksi Outi Koivisto kertoi työsopimuksen teosta. Perustilannehan on se, että työsopimus on sidottu johonkin työehtosopimukseen. Kunnallisessa kirjastossa työskentelevillä on kunnallinen ja yleinen virka- ja työehtosopimus (KVTES). Kun työsopimus on sidottu yleiseen työehtosopimukseen, niin työsopimukseen ei tarvitse eritellä jo yleisessä sopimuksessa määriteltyjä kohtia, jos ei sitten vaadi yleisen sopimukseen lisäksi joitain parannuksia. Määräaikaiseen työsopimukseen voi esim. yrittää vaatia lyhyempää irtisanomisaikaa.

Työsopimusta tehdessä kannattaa myös muistaa, että määräaikaisuudelle pitää aina olla pätevä syy työnantajan puolelta. Tämä tarkoittaa myös sitä, että jokaista uutta määräaikaista työsopimusta tehdessä määräaikaisuudelle pitää olla syy, eikä määräaikaisia työsuhteita siis saa ketjuttaa ilman pätevää syytä. Työntekijä taas saa vaatia määräaikasuutta työsopimusta tehdessä ilman mitään perusteita.

Työsopimukseen on hyvä kirjata ainakin työntekopaikka, työn alkamisajankohta, työnkuvat, palkka ja sen määräytyminen. Jos työtehtävät selvästi muuttuvat, voi työntekijä neuvotella työnantajan kanssa uuden sopimuksen teosta, jonka yhteydessä voi tietenkin neuvotella palkankorotuksesta esim. jos työnkuva on laajentunut.

Muut järjestöt

Kumulan lisäksi kirjasto- ja informaatioalalla toimii myös muita ammattijärjestöjä puhumattakaan muista kirjastoalan järjestöistä. Meille korkeakoulututkinnon suorittaville tärkeä ammattiliitto Kumulan ohessa on Informaatioalan Akateemiset ry eli INA, joka on akavalaisen Tieteentekijöiden liiton jäsenjärjestö. INA on tarkoitettu yliopistojen, ammattikorkeakoulujen ja erikoisalojen kirjastoissa työskenteleville, jotka ovat suorittaneet yliopistotutkinnon, mihin sisältyy kirjasto- ja informaatioalan opintoja. Kirjastovirkailijat kuuluvat useimmiten Julkisten hyvinvointialojen liittoon (JHL) tai Julkis- ja yksityisalojen toimihenkilöliitto (JYTY).

Linkkejä:

http://www.informaatioalanakateemiset.fi/

http://www.kumula.net/

http://www.akavanerityisalat.fi/

http://www.kuntatyonantajat.fi Kuntatyönantajien sivuilta löytyy mm. kunnallinen ja yleinen virka- ja työehtosopimus (KVTES)

http://www.kirjastot.fi/fi-FI/kirjastoala/jarjestot/

Kirjastot ja politiikka — käsittämätön kaksikko?

Antti Kalliola

Kirjastot on saatettu nähdä yleensä mahdollisimman epäpoliittisina laitoksina. Totta onkin, ettei kirjasto ja politiikka ole ensisijaisesti kaikkein luonnollisin yhdistelmä. Syy tälle voi olla ainakin se, että kirjastot on totuttu näkemään tasapuolisina ja myös itsestään selvinä instituutioina, jotka kyllä olisivat auki ja tarjoaisivat palvelujaan lähes missä olosuhteissa tahansa. Toisaalta kirjasto ei ole myöskään herättänyt suuria intohimoja poliittisessa keskustelussa siinä missä esimerkiksi sosiaali- ja terveyspalvelut, koska kirjastot voidaan kuvitella herkästi ei-välttämättömäksi kulttuurikohteeksi, josta kyllä voitaisiin nipistää tarpeen tullen määrärahoja muualle. Voidaanko siis

sumeilematta vetää suoranainen johtopäätös, ettei kirjastoilla ole politiikan kanssa mitään tekemistä?

Huomattava seikka piilee ainakin siinä, että elämme nykyään hyvin tasaisessa yhteiskunnassa. Mikäli katsotaan kirjastojen historiaa vuosisadankin verran taaksepäin, voidaan huomata etteivät kirjastotkaan ole jääneet paitsi poliittisilta vaikutuksilta, ja ovatpa ne olleet suoranaisia politiikan teon välineitäkin.

Keskityttäessä nyt pelkästään suomalaiseen kirjastolaitokseen, voidaan historian valossa todeta yhtenä suurimpana kiihokkeena olleen Neuvostoliiton vaikutuksen – suuntaan jos toiseenkin. Esimerkiksi itsenäisyyden ajan alkuvuosikymmeninä, sotienvälisenä aikana kirjastot myötäilivät hyvin pitkälti ajalle tyypillistä henkeä. Poliittiselta väriltään tämä henki oli paikoin kursailemattoman oikeistolainen, ja tämä "valkoisen Suomen" perintö näkyikin muun muassa kirjastojen kirjavalinnoissa. Neuvostoliittoa pelättiin ja vihattiin, eikä toisenlaisille äänenpainoille annettu juuri tilaa. Kirjastolaitos lieneekin mielletty ainakin lievästi oikeistopainotteiseksi ns. ensimmäisen tasavallan aikana.

Sota-aika oli luonnollisesti oma lukunsa kirjastojenkin historiassa, mutta erityisesti sodan jälkeen muuttunut yleistilanne tuli huomioida myös kirjastojen toiminnassa. Tämä tarkoitti käytännössä Neuvostoliiton selkeämpää huomioon ottamista, sekä "vääränlaisen" kirjallisuuden poistamista valikoimista. Kiellettyjen kirjojen ajanjakso osoittaa konkreettisesti sen, että kirjasto on hyvin pitkälti kokoelmansa näköinen; kokoelmia muuttamalla myös kirjaston olemus saatiin halutunlaiseksi.

Mielenkiintoinen ajanjakso kirjastojen poliittisessa historiassa koettiin myös 1970-luvulla, jolloin uusvasemmistolaisuuden aalto pyyhkäisi Suomen yli. Kirjastotieteen ja informatiikan opinahjona tunnettu Tampereen yliopisto tunnettiin tuona aikana myös "punaisuudestaan" , ja näistä aineksista keittyi kokoon soppa nimeltään "Lainakirja", jossa nuoret kirjastoradikaalit pyrkivät tuomaan esille erilaista kirjastopoliittista näkemystä, vastavoimana valtavirralle. Siinä missä yleinen uusvasemmistolaisuuden into laantui 1980-luvulle tultaessa, hiipui myös kirjastoradikalismin terävin kärki. Neuvostoliiton romahtaminen 1990-luvun alussa poisti viimeisetkin itäiset jännitteet, mikäli niitä nyt enää ylipäätään kyti suomalaisessa kirjastomaailmassa.

Kirjastojen seinien sisäpuolella on aina tehty uutterasti ja mukisematta töitä eikä lakkobarrikadeillekaan ole noustu korkeampaa palkkaa vaatimaan. Tässä mielessä kirjastoja onkin voitu nimittää hieman harmaiksi; ei työtaisteluita, ei mielenosoituksia – ammattilaisten itsensä toimesta. Mutta harmaus on ollut tipotiessään ainakin silloin, kun lähikirjastoja on yritetty lakkauttaa – tällöin rintamaan ovat nousseet vihaiset ja tyytyväiset käyttäjät. Vaikka kirjastot eivät suoranaisesti olekaan olleet vaaliaseina, ei arvonsa tuntevan ehdokkaan ole myöskään kannattanut lausua yhtään poikkipuolista sanaa kirjastopalveluista. Viime kevään presidentinvaaleissa kaivettiin arkistojen kätköistä Sauli Niinistön ääneen ajattelua kirjastojen maksullistamisesta, ja asia herättikin yllättävän vilkasta keskustelua. Kirjastot, sekä sivistyspalvelut laajem-

minkin ovat saaneet huomiota myös useamman viime hallituksen ohjelmissa, joten mistään "harmaasta itsestäänselvyydestä" ei ole myöskään syytä puhua. Yhteiskuntamme on kuitenkin muuttunut siinä määrin, ettei kirjastojen syvimmistä tarkoitusperistä poliittisessa mielessä ole enää tarpeellista keskustella; ne tekevät arvokasta työtään tasapuolisesti kaikkia asiakkaita palvellen.

Ensi keväänä edessä ovat jälleen eduskuntavaalit. Sivistyspalveluistakin olisi toki mukavaa kuulla muutama sananen ehdokkailta, mutta vaalien ollessa kyseessä lienee kuitenkin syytä kohdistaa huomiota hyvin toimivista peruspalveluista räikeisiin epäkohtiin, kuten vaikkapa opintorahaan.

http://www.consumergadget.com

http://www.kulutuskapula.org

Johanna Eerola

Nouse jo!

Tämän vuoden kuumimpia puheenaineita opiskelijoiden sosiaalipoliittisella rintamalla on ollut opintorahan korotus. Maanantaina 9. lokakuuta järjestettiin yliopistopaikkakunnilla ja useilla ammattikorkeakoulupaikkakunnilla mielenosoitus opintorahan korottamisen puolesta. Tampereella mielenosoitus alkoi klo 13.00 kokoontumisella Sorin aukiolla. Kulkue lähti 13.30 kohti Keskustoria, jossa ohjelma alkoi klo 14.00. Sateinen ilma ei häirinnyt mielenosoittajia, joita oli paikalla arviolta yli tuhat. Tampereen yliopiston ja Tampereen teknillisen yliopiston opiskelijoiden lisäksi paikalla oli myös ammattikorkeakoululaisia, lukiolaisia ja ammattikoululaisia. Ammattikorkeakoululaisilla oli oma kulkue, joka kulki pitkin Teiskontietä, Itsenäisyydenkatua. Kulkue yhdistyi Sorin aukiolta lähteneeseen kulkueeseen Hämeenkadulla. Keskustorilla huudettiin opintorahaa nousuun erilaisin iskulausein, syötiin hernesoppaa ja kuunneltiin puheita, joita pitivät opiskelijat, Tampereen kaupungin tuleva pormestari Timo P. Nieminen ja kansanedustajat Jukka Gustafsson (sd), Mikko Kuoppa (vas), Rosa Meriläinen (vihr), Heikki A. Ollila (kok), Leena Rauhala (kd), Arto Satonen (kok), Minna Sirnö (vas), Marja Tiura (kok), Oras Tynkkynen (vihr) ja Pia Viitanen (sd). Mielenosoituksessa näkyi myös opiskelijoiden tekemiä banderolleja iskulausein: "pappa betalar inte", "meillä on nälkä" ja "en ole laiska, vastuuton tai rikas".

Korkeakouluopiskelijoiden opintoraha on ollut samalla tasolla jo 14 vuotta ja toisen asteen opiskelijoiden 12 vuotta. Nykyisin korkeakouluopiskelijan opintoraha on 259 euroa kuussa ja toisen asteen opiskelijan 213 euroa.

Mielenosoitus oli osa Nouse jo! -kampanjaa, joka ajaa opintorahan korotusta 15 prosentilla. Kampanjassa ovat mukana kaikki valtakunnalliset opiskelijajärjestöt, jotka edustavat yhteensä 500 000 opiskelijaa. Nouse jo! -kampanjaan kuului myös eduskunnalle 12.9. luovutettu opintoraha-adressi, jonka allekirjoitti yli 127000 ihmistä.

Opintorahan korottaminen ei mahtunut hallituksen budjettiin, mutta eduskunnalla on vielä mahdollisuus korjata asia budjettineuvotteluissa joulukuussa. Hallituspuolueiden kansanedustajista muun muassa Antti Kaikkonen (kesk), Säde Tahvanainen (sd) ja Mikaela Nylander (r) ovat tehneet talousarvioaloitteen opintorahan korottamiseksi 15 prosentilla. Mikäli opintorahaa ei nosteta 1.1.2007, on toiveissa saada nosto seuraavan hallituksen hallitusohjelmaan. Mielenkiinnolla jäämme odottamaan, mitä vaikutuksia mielenosoituksella oli.

Lisätietoja Nouse jo! -kampanjasta saa sivuilta http://www.opintoraha.fi/. Aiheesta voi keskustella mm. Tamyn foorumilla Sosiaalipolitiikka-osiossa http://www.tamy.fi/foorumi.

Tuhansien kauhujen yö? Eli UDK:n Halloween-kemut

Heidi Wikberg

UDK juhlisti syksyn halloweenia samaan aikaan, kun ulkona riehui vuoden ikimuistoisin lumimyrsky. Hankalahko säätila verotti hiukan osallistujamäärää, ja vain Tampereen kautta kulkevia juniakin kovakuntoisemmat sankarit selvisivät perille lumituiskusta huolimatta. Tuttu Markuksentori oli kuitenkin lämmin, ja pieni järjestäjien armeija oli luonut kerhohuoneeseen suorastaan viihtyisän tunnelman.

Sen tavanomaisen syöpöttelyn, juopottelun ja yleisen hulinan lisäksi iltaan toi hiukan poikkeavaa ohjelmaa paikalle saapunut Miranda McFortune tarot-korttiensa sekä ylemmältä taholta viestejä välittävän "kirppunsa" kanssa. Loppujen lopuksi kovin harvalla osanottajalla on enää mitään jännitettävää tulevaisuudessaan, kun sen kaikki salat tuli näin paljastettua. Ainoana poikkeuksena huono-onninen Miksu, joka ei yhäkään tiedä, mitä saa joululahjaksi..

Paikalle saapui hiukan eri porukkaa, kuin UDK:n bileisiin yleensä: kuka tiesi, että samoissa luentosaleissa on kaikki nämä vuodet pyörineet mm. sujuvasti levitoiva epäkuollut sekä syntymässään säikähtänyt TV:stä tuttu Munch-hahmo. Näiden uusien tulokkaiden kesken järjestettiin kovatasoinen miss ja mister kilpailu, ja tavoiteltavana oli maineen ja suuren kunnian lisäksi ihan oikea palkinto. Äänestyksen voittanut Miranda McFortune

saikin kävellä kotiinsa Pictionary-peliä rikkaampana.

Kauneuskilpailun jälkeen väki innostui ottamaan toisistaan mittaa twister-pelissä. Ankaran sääntöjen rukkauksen ja likaisten keinojen jälkeen turnauksen voittajaksi selvisi Final Fantasysta tuttu Renó, jolla tosin oli jo ennestään keskimääräistä enemmän kokemusta mm. jumalien ja demonien tuhoamisesta. Tavan UDK:laisista ei tällä kertaa ollut vertaista vastusta.

Ennen kuin ilta oli pulkassa täytyi yhden jos toisenkin vielä luopua pyhistä periaatteistaan ja suostua näyttelemään, sillä pantomiimi oli loppuillan sana. Uskomattomalla maraton-kestävyydellä peliä jatkettiin yli puolen yön, ja jos tästä pelistä pitäisi löytää mestari, se olisi ehdottomasti arvauspelien virtuoosi Heidi

W. Siinä oli kutakuinkin illan "virallinen" osuus paketissa. Jatkot vietettiin Doriksessa (tiistaiyö ja 2 euron ilta..), muttei niistä sen enempää tässä. Kiitos hyvästä illasta kaikille teille, jotka uhmasitte luonnonvoimia!

